

ΑΙΝΙΓΜΑ

Πέρται και τριώνεται, κλαίει και γελάει, νέστε κ'απ'ου γίνεται και κατακαλάει, και ακάθεκτος όρμα, ό Κρονίονα, εις τή ακχη και πολυά να πολεμά με σανίδα, μ' ότι λαχχ!

JUDAS ERRANT

ΤΗΝ ΕΦΑΡΜΟΓΗΝ

κ'απ'ου προγράμματος. αν δεν άπατώμεθα, ύπεσχήθη ό κ. Δηλιγιάννης όταν ανήλθεν εις τήν αρχήν. Και ή μη εφαρμογή του προγράμματος αυτού ήνάγκασε τόν κ. Λυμπρίτην να παραιτηθί.

Δεν είν' έτσι: Φιναταθήτε τώρα τί θά συνέβαινε αν και οι άλλοι Υπουργοί έμεινόντο τόν κ. Λυμπρίτην.

Ό κ. Ζυγομαλάς, αδελφε, θά του έλεγε:

— Υπεσχέθη; ότι θά καταργήσης τά νέα Πρωτοδικεία και δεν τά κατήγγησες. Παραιτούμαι!

Ό κ. Μαυρομυλάς:

— Τό πρόγραμμά μας περιέχει τήν κατάργησιν τών νέων Νομών. Δεν μας συμφέρει να τούς καταργήσωμεν και παραιτούμαι.

Όλ' οι Υπουργοί θα είχαν ένα λόγον να παραιτηθούν, μη εξακολουθώμεν ούτε αυτού του κ. Δηλιγιάννη, ό οποίος υπεσχέθη εις τόν έαυτόν του οικονομίας και αδυνατεί να τάς πραγματοποιήση σήμεραν.

Η ΚΟΙΝΗ ΓΝΩΜΗ

ΕΝΑ ΑΝΑΣΤΕΝΑΓΜΑ

Είπε πολύ μικρή ή φωνή μου για να άκουσθί εκεί που πρέπει, είπε πολύ αδύνατη, ώστε να μπο-

ρέση να φτάση σταφτιά κεινόνε που έχουνε στα χέρι τους τή τύχη του τόπου μας και ναβρη 'κει μέσα μιá άκρόασι' μα νοιώθουμε πως δε μπορούμε παρά κάτι να γράψουμε κάτι που βγαίνει άπ' τή πλακωμένη, μέτ' τή ανάπτυξί της, καρδιά μας, εν αναστέναγμα που φωνάζει πως δεν κοιμούμαστε και πως έχουμε συνείδησι της καταστροφής μας.

Βαρεθήκαμε πληά! 12—13 χρόνια τώρα, που σαυτό μεγαλώνει και μάς δίνει τόν παχιόνε ίσκιου του ό πλάτανος, έμεις όχι μονάχα ίσκιου, όχι μονάχα καρπό δε μπορούμε να δώσωμε στη κοινωνία που πρόκειται να βρούμε, αλλά βγαίνουμε και κατάξερσι σαν εκείνο τó δεντράκι που έψησε ή πολύ κοποιά.

Ποιός από 'κεινούς που πρέπει έσκέφτηκε ακόμη με τά σωστά του πως υπάρχουνε και στην 'Ελλάδα χτίρια που τά λένε «'Εκπαιδευτήρια» και πως 'κει μέσα είναι κλεισμένη ή καρδιά του τόπου μας για να ζυπνήσθι και να φωτισθί, και πως αυτά όπως λειτουργώμεν δεν είναι «'Εκπαιδευτήρια» αλλά «πανσκοτιστήρια», μέσα στα οποία καταστρέφεται τό πραχτικό μυαλό και σβύνεται τό αίσθημα;

Και βέβαια, τί άλλο μπορεί να γένη 'κει μέσα άρου πολεμώμε να ξεριζώσωμε ό,τι άθωο και καλό έμάθωμε σπ'τι μας με τή γλώσσα μας σπουδάζοντες τή καθαρεύουσα και σακίζοντας τό μυαλό μας πως να μάθωμε να εξηγούμε Πλάτωνα και Δημοσθένη, να εξηγούμε μόνο! όχι να έννοώμε, Θεός ουλάξθι που μάς μένει καιρός για τέτοια προγράμματα; Τί πραχτικό μαθαίνει κανένας μας μέσα σαυτό τά «'Εκπαιδευτήρια»; Ποιός; "Ας εύρεθί ένας που μονάχα από όσα έμαθε μέσα στο Γυμνάσιον να μπορθί να κάμη δυό άράδες γράμμα για όποια δήποτε δουλειά! "Ας εύρεθί ένας που να πιστεύθι τó Θεό του άληθινά! "Ενας που να έχθι μάθει μέσα στο Γυμνάσιον τά Γαλλικά που διδάσκετε τέσσαρα χρόνια! "Ενας τέλος πάντων που έπειτα από τόσες ψηλές μαθηματικέσ, να μπορθί χωρίς να σκουτάξθι να κάμη μιá διαίρεσι!

Κανένας δε βρίσκειται, μα κανένας άπ' ότους έγω τουλάχιστο έγνώρισα και έγνώρισα πολλούς σε δύο Γυμνάσια που έμεινα.

Και έπειτα τί περιμένετε από 'μάς;—μόνο άνθρωπους που να θέλουνε θέσι να περιμένετε, τίποτε άλλο—γιαυτό είμασθε καλοί. Και σ' όλα αυτά ποιός φταίει; ποιός φταίει;... φταίμε έμεις που δε φροντίζουμε να γίνουμε λαούτροι παρά κλεινούμαστε μέσα σαυτό τά «πανσκοτιστήρια» για να φωτιστούμε (!)

Αυτή τή σταλιά, άγαπητέ «Νουμά», σου στέλνω μόνη άπ' τό πολύ φαρμάκι που 'κλει ή καρδιά μου κι' αν μπορούσε αυτή μονάχη να γίνθι άφορμή μιανού μεγάλου πολέμου, πόσα στήθια δεν ήθελε ξανασάνουνε!

Κέρκυρα

Ένα όμμα

ΧΩΡΙΣ ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΗΜΟ

— κ. Άλιέα Μαργαριτών Δεν έχουν δίκαιον όσοι εξακολουθούν να κατακρίνουν τόν μεταρραστήν του «'Αρχιστράτηγου» διότι έφόρεσε εις έναν από τούς ήρωας του δράματος πανταλόνι αξίας 250 γ'λ. φαγκών. Νομίζετε πως δεν ήμπορεί να έχθι τόση αξία ένα πανταλόνι; τό όποιον να είναι ραμμένο με χρυσήν κλωστήν και να περικοσμηται με κουμπιά διαμαντένια και με φιλέτο από σουμπινά και από... μεταρραστιακού μαργαριτά; — Πόσον ήφέλιγ, που είσθε να παρξένευσθε, κ. Άθηναιε, διότι ένας από τούς λογίους μας άνομολογεί έντογραφως ότι δεν άναγνωρίζει κανένα Έλληνα έσχατικόν ποιητήν και κανέναν ήθογράφον από τής ανεξαρτησίας μέχρι σήμεραν! Αησιμονείτε ότι έχει γράψθι ό έθιος και δράματα και ήθογραφίας και συνάπως έχρειάζετο ήρωισμός για να παραχωρήσθι εις άλλους τήν επίσημον θέσιν τήν όποιον δια τής έργασίας του κατέκτησε; "Όσον άφορξ τόν άλλον δασουσταρθ συνιδελφόν του, ό έποιος έμάζεσε όλην τρεβήν τήν σύγχρονον φιλολογικήν σκευήν και τήν έπροσταυσε με τό περικεές όνομά του, ύπασχε κάποια προσωμία ή όποια κάμνει λόγον για τό Μαστρογιάννη και τά κοπέλια του.

— κ. κ. Άδαμ, Παπαγιάννην, Βόλον, Τάσιν Κωνόρθον, Ναύπλιον, Κώσταν Μαιφίην, Κέρκυραν. Ζητήσατε έπιστολήν μας εις τό Ταχυδρομείον. — κ. Κάκον Σταμαρ Σας εύγνωμονώμεν δι' εύμενέσ κρίσεις. — κ. Ι. Σ. ένταύθα. "Η εύτέθειά μας, θά έπιτρέψθι τήν δημοσίευσιν εις προσεγίς φάλλον.

— κ. Καμπιούτην, Πρωτόφρον Πρωτι δικών, Καλαμάς. Συνδρομή έλήφθη. Ευχαριστούμεν.

ΝΕΑ ΒΙΒΛΙΑ

— Περιεχόμενα του θεου τεύχους της «Κριτικής»: Άνδρ. Άνδρεάδου Τεσσαράκοντα έτη θεάτρον, Στερ. Ραμα Οί Πάτριαι και τα Πάτρια, Κ. Παλαμά Το τίτλος αρχινομούμενης ομάδας, Γ. Ακμπαλά Άνοικτη έπιστολή δια τό 'Ρωδέιον, και άνοικτη έπιστολή δια τό Β. θεάτρον τών κ. κ. Π. Γιαννοπούλου, Θ. Θωμοπούλου, Σ. Ραμα, Α. Παρδικιδή και Χρηστοδασίλη "Η «Κριτική» άναγγέλλει δια τό Τον τεύχος ένα γράμμα του Τολστόη περι Βουδισμού, άρθρον του κ. Νιρβάνα περι του ποιητού Γ'ουπέρη, άνοικτην έπιστολήν του κ. Γ. Άδριώτη περι του 'Ρωδέιου και τόν «Φιλολογικόν περονόσπερον» του κ. Δ. Τρυκοπούλου.

ΔΗΜΟΣΦΑΝΤΙΝΟΝ ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΙΣ 29

ΑΓΓΕΛΟΥ ΤΑΝΑΓΡΑ

Ο ΑΡΡΑΒΩΝ ΤΗΣ ΘΑΛΑΣΣΗΣ

Τί συνέβαινε εν τή ημερα ή εκείνη καρδιά;.. ποία άποθυμένη, άνάμνησις επανήρχετο να χύθι τó νοσταλγικόν άρωμά της εις τήν καρδίαν αδελφ, ήτις δεν ήτο πλέον ή τυχος παρελθόντων πόθων και καταστροφαιών εύτυχιών;

"Εν νευρικόν βίγος εκλάμβανε έννοτε τó σωμα της. "Ητο δυνατόν;.. ήτο δυνατόν;

"Επανήρχετο λοιπόν μετά τότ' έπη;..

"Ενεθυμείτο όταν κ' εκείνη ήτο νέα, και ή οικογένειά της εύρίσκετο δι' άλλον καιρον εν Μασσαλία εν τυμβωθικα τó όποιον άλλον έλασε να κρίνη τήν εύτυχίαν και ν' άπορατίσθι τήν ζωήν της.

Είς τόν περίπατον του Πραδό είχε συναντήσαι: ένα μελαγχροινόν νέον όστις τήν παρετήρει μετά προσοχής και

θυμασμού, και τού όποίου ή ζωική και έκρηστική φυσιογνωμία τήν είχαν άκουσίως έλκύσει.

Είχε παρελθί ούτως άριστός καιρός ότε ήγγέλη ότι θά έδίθετο επί τινος Έλληνικου θωρηκτου, όρμουστος εις τόν λιμένα, μέγας χορός, ή δε οικογένειά της ένεκα γνωριμίας προς τόν Έλληνα πρόξενον προτεκλήθη εκ τών πρώτων.

"Ενεθυμείτο ακόμη τήν χαράν της διότι ήτο ό πρώτος επί πλοίου χορός εις τόν όποιον θά παρευρισκετο.

Αί άτμάκατοι ασθμαίνουσαι μετέφερον τυχώς τούς κεκλημένους εις τά μελανά πλευρά του θωρηκτου, όπου άξιωματικοί εν στολή άνέμενον εις τó άκρον της κλίμακας να τούς υποδεχθούν και τούς υποδοθηήσουν εις τήν άνάβασιν.

Ποία όμως υπήρξεν ή εκπλήξις της, όταν εις τόν νεαρόν άξιωματικόν όστις πρόετεινε τήν χείρα να τήν υποβουθήσθι, άναγνώρισε τόν μελαγχροινόν νέον όστις τήν παρετήρει τόσον προσεκτικώς εις τούς περιπάτους του Πραδό..

"Η μικρά της καρδιά έσκήρτησεν εκ χαρής.

Και έκείνος κατά τό διάστημα του χορού ήμίλησε, της είπε πολλά ώρκα πράγματα του παρελθόντος πλέον αυτού καιρού, περιέγραψε τήν ζωήν της; θάλπει, τά μακρονά μέρη από τών όποιων ήρχοντο, τά ήλιουστα πράξια της πατρίδος του, έκείνη δε άρέθη εις τήν γοητείαν της φωνής του βαυκαλιζομένη και εύτυχής.. Εί/ε

έν τόνον τότον γλυκόν ό νέος ναύτης και τήν παρετήρει με τόσην θωπειαν εύχλιστον εις τούς οθαλαμούς!

Τού έδωσεν έκείνην τήν έσπέρην όλους τούς χορούς, όλας τάς άνυδότητας, όλους τούς λευκοκυάνους κορούμους του κοτιγιόν και όλην τήν προθέσιν έτι ψυχής της.

"Ησθάνθη τόν πρώτον παλμόν πλησίον του και ένόμισεν ότι υπό τήν θερμήν θωπειαν του μελαγχροινού έκείνου βλέμματος θά εύρισκε τήν εύτυχίαν, και όλη ή ζωή της θά ήτο θάλας και φώς.

Τότε! πως ένεθυμείτο τήν νύκτα έκείνην.. πως παρηλθον τότ' έτη έκτοτε..

"Όλον τό εύρ' κατάστρωμα του πλοίου, αί γέφυραι, οι εξαρτισμοί, οι μεσόδρομοι ήσαν πλήρεις φώτων, άπειρία πολυχρόμων στικιών μετέβαλλον εις κομψάς μουπονιέρας τά διαμερίσματα και τό άρωμα τών μαρμαρινών άνιέων άνεμίγνυτο με τήν άλυμράν όσμην της θαλάσσης και τάς μεθυστάς συσσωνίς τών παρασπυρτικών βαλλιτωμών.

Τό ειδύλλιον τών δύο νέων εξακολούθησε πλεκόμενον. "Επί τρείς δε μήνας και' ούς τό πολεμικόν έμεινεν εν τώ λιμένι της Μασσαλίας, τώ έδωσε τήν καρδιά της και έλαβε εις άντάλλαγμα τήν ιδικήν του.

(Άκολουθεί)